

Vocea a vorbit din nou

Duminică, 25 ianuarie 2009 - Gili Cârstea

Page | 1

Mulți din poporul nostru se întreabă, ca și Ghedeon, dacă Dumnezeu mai are vreun interes în treburile bisericii Sale, și cum se explică această interminabilă perioadă de laodiceanism feroce și incurabil. Unde sunt făgăduințele de Ploaie Târzie și Mare Strigare, făcute părinților noștri?

„Rogu-te, domnul meu, dacă Domnul este cu noi, pentru ce ni s-au întâmplat toate aceste lucruri? Și unde sunt toate minunile acelea pe care ni le istorisesc părinții noștri când spun: ‘Nu ne-a scos oare Domnul din Egipt?’” (Jud 6:13).

Unde sunt minunile? Unde este călăuzirea expresă a lui Dumnezeu? Unde este Vocea care oferea instrucțiuni la vreme potrivită?

Fusese o îndelungată perioadă de tăcere din partea Domnului. Vocea Lui nu mai era auzită, iar minunile trecutului se evaporaseră. Doar opresiunea din partea vrăjmașilor plutea amenințător deasupra orizontului întunecat al națiunii.

Acum, dintr-odată, fără anunțuri prealabile sau pregătiri speciale, Vocea a răsunat în prezentul sumbru și lipsit de orice perspectivă al aceluiași popor provincial:

„Domnul este cu tine, viteazule!”

Cum să fie Domnul cu noi, dacă ne-a părăsit și ne-a dat în mâinile lui Madian?

Vocea insista pe lângă el să izbăvească pe Israel, iar Ghedeon căuta motive să evite asumarea acestei uriașe responsabilități. Și dacă Vocea nu era autentică? Dacă era o închipuire a minții lui, sau mai rău, vreun spirit mincinos de-al vrăjmașilor?

„Dacă am căpătat trecere înaintea Ta, dă-mi un semn ca să-mi arăți că Tu îmi vorbești” (Jud 6:17).

Semnul a fost dat (6:19-21), Ghedeon a avut confirmarea că era Vocea Domnului Oștirilor, iar acum era gata să primească detalii despre misiune. Noul vas ales al Domnului aștepta probabil informații militare, instrucțiuni strategice prin care să zdrobească puterea asupra madianiților. Trebuie că a fost destul de uimit când a aflat cum urmează să „izbăvească” pe Israel. Vocea vorbea despre lucruri aparent lipsite de importanță, dar Ghedeon avea confirmarea că aici este degetul lui Dumnezeu, și nu îndrăznea să se împotrivescă. Vocea spunea așa:

„Ia vițelul tatălui tău, și un alt taur de șapte ani. Dă-râmă altarul lui Baal, care este al tatălui tău, și taie parul închinat Astartei, care este deasupra. Să zidești apoi și să întocmești, pe vârful acestei stânci, un altar Domnului, Dumnezeului tău. Să iei taurul al doilea, și să aduci o ardere de tot, cu lemnul din stâlpul idolului pe care-l vei tăia” (6:25-26).

Altarul lui Baal și stâlpul Astartei erau adevăratele probleme ale poporului lui Dumnezeu, și nicidecum madianiții fioroși. Acesta era motivul pentru care minunile se evaporaseră, iar Vocea nu se mai auzea. Baal reușise să se infiltreze atât de eficient în religia lui Israel, încât era confundat cu Domnul din vechime, ei folosind același nume pentru Domnul, adică *ba'al*. Ba'al din vechime făcea minuni, vorbea, dar Ba'al

din prezent era mut și surd, impasibil în fața suferințelor poporului Său. O statuie, un viteaz care nu poate ajuta.

Ghedeon înțelegea că va fi mare scandal în biserică, și chiar în familia lui, așa că a ales să acționeze la umbra întunericului. Și-a chemat prietenii, a dărâmat altarul lui Baal și a tăiat obeliscul Astartei, idolul scârbos al babilonienilor.

Când au descoperit isprava, oamenii din cetate au fost îngroziți și furioși. Cine a avut nesimțirea să dărâme altarul Domnului, și să taie „parul sfânt care era deasupra lui” (6:30)? Oricine ar fi, trebuie să moară.

Doar înțelepciunea tatălui lui Ghedeon – se vede că din spița lui s-a născut mai târziu un alt suflet prețios, Gamaliel (Fapte 5:34) – a calmat elanul criminal al fraților lui: „Oare datoria voastră este să apărați pe Baal? Voi trebuie să-i veniți în ajutor? Oricine va lua apărarea lui Baal, să moară până dimineață. Dacă Baal este un Dumnezeu, să-și apere el pricina, fiindcă i-au dărâmat altarul” (6:31). Un bărbat înțelept, de la care administratorii noștri ar avea multe de învățat.

Dilemele lui Ghedeon sunt dilemele acestei generații prezente a poporului lui Dumnezeu. Unde este Domnul, unde sunt minunile despre care învățăm la școala de sabbat, unde este Vocea, atunci când este atâta nevoie de ea?

Am fost la fel de șocat ca și dumneavoastră să descopăr că Vocea a vorbit, în istoria noastră recentă, dar anele oficiale nu menționează evenimentul. În mijlocul celei mai serioase încleștări din jurul doctrinei Sanctuarului, în perioada anilor 1950-1970, Vocea a intervenit, ca și pe timpul lui Ghedeon. Dar Ghedeon-ul nostru modern s-a împotrivit acelei Voci „ani de zile,” după propria lui declarație.

Am vorbit deja despre acest moment crucial al istoriei noastre, în articolul **Brinsmead contează**, dar revin aici asupra lui deoarece consider că este necesar ca generația noastră să înțeleagă foarte bine că Dumnezeul minunilor trecute a fost foarte aproape de noi, că Vocea a răsunat în timpul nostru real, palpabil, și că este vremea să ne asumăm responsabilitatea în criza pe care o trăim. Voi face deci o sumară trecere în revistă a evenimentelor care au dus la intervenția directă a lui Dumnezeu în treburile bisericii din acel timp.

1. Dumnezeu a ridicat mișcarea adventă prin intervenții clare, vizibile, incontestabile, iar scopul era pregătirea unui popor descris corect în Ezechiel: „De aceea voi sfinți Numele Meu cel mare, care a fost pângărit printre neamuri, pe care l-ați pângărit în mijlocul lor. Și neamurile vor cunoaște că Eu sunt Domnul, zice Domnul Dumnezeu, când *voi fi sfințit în voi* sub ochii lor” (36:23).

2. Timp de 44 de ani El a clădit o platformă de adevăr prezent fără precedent în istorie, iar în 1888 a socotit că este momentul inaugurării edificiului măreț al Sanctuarului. Sfântul Locaș trebuia restaurat, curățit, adus la starea lui inițială. Venise timpul Nunții Mielului, iar delegații prezenți la sesiunea CG din 1888, la Minneapolis, invitații de onoare ai Împăratului, viitoarea gardă specială a lui Hristos, erau chemați la semnarea legământului cel veșnic, scrierea Legii în inimă și minte.

3. Oferta excepțională a fost refuzată, frații nedorind să înțeleagă că scena la care sunt martori, evenimentul care se petrece sub ochii lor, este „începutul Marii Strigări,” cu adevărat solia îngerului al treilea și începutul luminii îngerului din Apocalips 18. În ciuda intervențiilor aproape disperate ale sorei White, în ciuda autorității ei indiscutabile de până atunci, ei au întors spatele luminii, ferm convinși că acolo este vorba despre îndreptățirea prin credință, pe care ei o iubesc și o predică deja. Lumina s-a retras, iar vocea Conferinței Generale, considerată a fi vocea lui Dumnezeu, și-a pierdut „caracterul sacru” (vezi detalii **aici**).

4. Biserica a crescut numeric, dar spiritual a rămas în hibernare, neputând să treacă Iordanul cu spiritul și mentalitățile oamenilor care se împotrivesc luminii în 1888. Acomodarea cu lumea era tot mai vizibilă, iar metodele neamurilor din jur păreau tot mai îmbietoare pentru strategii noștri. Ni se părea tot mai mult că ne închinăm aceluiași *Ba'al*, și ne întrebam ce rost au frontierele așa drastic trasate și strașnic păzite.

5. Doi pastori misionari în Africa, Wieland și Short, au protestat față de această tendință, dar CG a respins apelul lor de întoarcere la solia 1888. Nu considerau că biserica a greșit în 1888, sau nu considerau că greșelile făcute acolo au consecințe denominaționale.

6. Imediat bisericile surori au bătut la ușa rămășiței, cu invitația de a ieși din izolarea doctrinală în care suntem blocați, spre a ne bucura de frăția poporului lui Dumnezeu de pretutindeni. Am negociat cu Martin-Barnhouse, am căzut la o înțelegere acceptabilă cu ei, am publicat *QOD*, și am fost eliberați imediat de eticheta de sectă necreștină.

7. În fața acestei amenințări serioase, Domnul a ridicat un mesager, un sol prin care să anunțe pe împăratul nostru că altarul la care tocmai a început să officieze nu este altarul Domnului, Sanctuarul ceresc, ci este altarul lui Ba'al și stâlpul Astartei. Așa a început marea redeșteptare din anii 1960, condusă de Robert Brinsmead.

Aceasta era scena atunci când Vocea a vorbit în mijlocul nostru, ca popor, ca să nu avem dubii despre deciziile pe care le-am luat și consecințele lor.

Așa cum știți deja, Robert Brinsmead era în ultimul an la seminar, Desmond Ford urma să plece la specializare în America, iar conducerea școlii luase decizia de a-l exmatricula pe Brinsmead chiar săptămâna care urma.

Capela seminarului de la Avondale era plină, gata să participe la serviciul divin din sabbat, iar la amvon se afla Desmond Ford. Deodată, în timpul deschiderii serviciului divin, Ford aude o voce care îi cere să privească la Robert Brinsmead, aflat în sală. Ford a privit, iar Vocea a continuat: „Acest tânăr este vasul Meu ales.”

Implicațiile acestui moment istoric din trecutul nostru recent sunt copleșitoare. Au fost doar câteva cuvinte simple, asemănătoare celor adresate lui Ghedeon: „Domnul este cu tine, viteazule!” Dar vai, cât de diferită a fost reacția lui Ford. În loc să întrebe ce vor să însemne cuvintele, să ceară dovada autenticității Vocii pe care a auzit-o, așa cum a făcut Ghedeon, el s-a făcut că nu aude. Și-a văzut de drum, fără să-i pese, împotrivindu-se acelei Voci ani de zile, așa cum declara el însuși mai târziu.

De ce s-a amestecat Dumnezeu într-un mod atât de direct atunci? O astfel de intervenție este fără precedent în istoria noastră recentă. Vocea nu a intervenit nici chiar în teribila încleștare din 1888, la Minneapolis. Nu a intervenit nici în criza alfa, și nici cu vreo altă ocazie de atunci încoace.

De ce acum? Ce era atât de important, în acel fatidic an 1958, încât să justifice o directă intervenție a Vocii în treburile bisericii? Și de ce aici, într-un seminar de la capătul lumii, și nu la Andrews University, sau chiar în inima lucrării, la sediul Conferinței Generale?

Mai interesant. De ce nu s-a adresat Vocea direct lui Brinsmead, ca o confirmare că Dumnezeu are o lucrare de maximă importanță pentru el? De ce a trebuit să-i descopere lui Desmond Ford că Brinsmead este vasul Său ales?

Unul dintre motive a fost deja analizat, în articolul de care vorbeam mai sus. Ford urma să devină cel mai aprig împotrivor al lui Brinsmead, profetul mincinos prin care omul lui Dumnezeu a fost nimicit.

Prin urmare, Ford trebuia să afle, de la cea mai credibilă sursă cu putință, că Domnul are o lucrare de făcut în poporul Său, iar vasul ales pentru acea lucrare este Robert Daniel Brinsmead. Dar implicațiile sunt cu mult mai vaste.

În acel sabbat al anului 1958, în capela seminarului Avondale se afla față în față, pregătiți pentru o viitoare încleștare titanică, doi mari campioni. Poporul lui Dumnezeu, șchiopătând de ambele picioare, se afla într-un moment de criză majoră. Pe de o parte, Baal își folosea toate tehnicile de amăgire spre a aduce întreaga biserică la picioarele tronului părăsit de Hristos. Pe de altă parte, Dumnezeu Își aștepta poporul înapoi la perdeaua dinăuntru, la tronul din Sfânta Sfintelor, unde urma să aibă loc Nunta. Ford urma să devină campionul lui *daily*, iar Brinsmead campionul lui *yearly*, o bătălie la scenă deschisă, pentru un deceniu întreg, sub privirile atente ale bisericii și lumii.

În timp ce biserica îl trimitea pe Ford la studii superioare, la universitățile lumii blocate în *daily*, prima fază a lucrării lui Hristos, Dumnezeu îl ridica pe Robert Brinsmead să înalțe un drapel în mijlocul poporului amețit, să trâmbițeze că Dumnezeu a trecut la o altă fază a lucrării Sale, și că este înțelept ca biserica să-L urmeze acolo. Controversa dintre Hristos și Baal se acutiza, iar poporul nostru era complet rupt de realitate, dispus să meargă pe orice drum alături de bărbații din poziții de răspundere. Nu mai știa cine este *ba'al* și unde mai este altarul, sau ce caută parul sfânt deasupra lui.

În acest moment a intervenit Vocea. Clar, precis, inconfundabil: „Acest tânăr este vasul Meu ales.”

Vă imaginați ce s-ar fi întâmplat dacă Ford ar fi procedat ca Ghedeon? Evident, Vocea avea treabă cu el, altfel s-ar fi adresat lui Brinsmead. Vocea avea treabă cu Ford, deoarece Brinsmead era corect ancorat în realitatea soliei 1888, și nu avea nevoie de confirmări divine pentru validarea adevărului adventist. Dar Ford avea nevoie, deoarece, fără să înțeleagă ce se întâmplă cu el, era lansat pe o orbită de coliziune cu scopul etern al lui Dumnezeu, cu efecte vaste pentru marea controversă.

Vocea spunea ceva asemănător cu „Domnul este cu tine, viteazule!” Era o invitație fină, elegantă, cu bun simț, o mână întinsă la colaborare cu cerul. Ford putea avea rezerve, ca și Ghedeon, întrebându-se cine a putut să-i vorbească. Trebuia să ceară confirmări, pe care cu siguranță le-ar fi primit imediat, deoarece îngerul Domnului nu se joacă de-a v-ați ascunselea. El oferă imediat dovezi irefutabile despre identitatea sa, atunci când i se solicită.

Ford ar fi primit confirmarea cerută, înțelegea că Vocea a fost a Domnului oștirilor, și imediat se grăbea să ia legătura cu Bob, colegul lui și alesul cerului pentru o misiune necunoscută. Probabil că ei ar fi fost teribil de șocați, petrecând ore în rugăciune, întrebând pe Domnul ce se întâmplă, și ce se așteaptă de la ei.

Astăzi, noi știm ce aștepta cerul de la ei. Domnul dorea să ofere poporului Său eliberarea finală de „madianiții” spirituali, dar era nevoie mai întâi de o lucrare pe care ei nu o înțelegeau: Trebuia dărâmat altarul lui Baal și tăiat stâlpul Astartei din ograda teologică a părinților lor.

Prin protestul Wieland - Short din 1950, CG era chemată la realitatea tulburătoare că Baal s-a deghizat în Hristos, iar frații nu reușesc să facă diferența. Au respins apelul, convinși că sunt plecați în fața altarului autentic, al Domnului.

Acum Domnul chema pe acești doi tineri să dărâme altarul lui Baal, și să taie stâlpul Astartei, expunând nebunia fraților care se pregăteau să officieze, alături de lumea evanghelică, în fața unui altar părăsit de Hristos.

Dar Ford a refuzat invitația. A spus Vocii să-și vadă de treabă, că el are alte priorități. Și a plecat în America la specializare, să-l învețe cărturarii de la Michigan State University, și renumitul F.F. Bruce de la University of Manchester, cum să demoleze sistematic edificiul Sanctuarului ridicat de Dumnezeu cu atâta efort și suferință.

A învățat ceea ce Vocea nu l-ar fi învățat niciodată, și anume că evanghelia este doar îndreptățire, și că orice altceva este anatema. A învățat că Ziua Ispășirii este o himeră, și că nu are nicio legătură cu ultima generație eliberată de păcat. În loc să dărâme altarul din curtea tatălui său, alături de Bob, așa cum îl chema Vocea, el și-a luat două doctorate ca să țină în picioare altarul lui Baal și să decoreze cât mai fantezist stâlpul Astartei.

Brinsmead a rămas singur, dar ce confirmare fenomenală că Vocea a fost autentică! Biserica mondială a luat foc sub lumina irezistibilă a farmecului inegalabil al lui Hristos, în ultima Sa lucrare de ispășire. Zeci de mii de oameni descopereau cu bucurie taina evlaviei și esența adventismului, pe care nu le înțeleseseră toată viața. Era o întoarcere fenomenală de la altarul lui Baal la altarul Domnului, pe care Brinsmead îl ridica din ruine sub ochii lor. Oamenii erau bucuroși să pună mâna alături de el la dărâmarea altarului lui Baal, veneau cu entuziasm să taie parul sfânt al Astartei și să-i dea foc. Poporul nostru era dispus să se întoarcă la tronul de pe care Hristos și Tatăl pregăteau Ziua Ispășirii pentru generația în viață.

Furia conducătorilor bisericii mondiale nu a fost mai mică decât a concetățenilor lui Ghedeon. Cel ce s-a încumetat să dărâme altarul Domnului (ba'al) la care se închina poporul, trebuia scos în piața publică și omorât. Nu s-a găsit nimeni, în vasta administrație a bisericii, să-și aducă aminte de înțelepciunea lui Ioas: „Oare este datoria noastră să-l combatem pe Brinsmead? Dacă Domnul la care ne închinăm este Cel autentic, să-și apere pricina, deoarece I se dărâmă altarul.”

Prin tăcerea lui, Ford nu numai că a devenit cel mai vajnic împotrivor al lui Brinsmead, nu numai că a împiedicat biserica mondială să dărâme altarul lui Baal, dar a pus în primejdie de moarte corpul pastoral și întreaga administrație. Acești frați aveau dreptul să știe că Vocea intervenise în viața bisericii, că a validat misiunea lui Robert Brinsmead, și că ar fi înțelept din partea lor să se alătore soliei de trezire.

Ce dramatică răsturnare de situație s-ar fi produs dacă Ford comunica fraților de la CG experiența lui din acel sabbat! Chiar dacă ei nu prea credeau că Vocea va mai interveni așa cum obișnuise pe vremuri, totuși era un semnal puternic, o chemare la rațiune pe care puțini s-ar fi încumetat să o trateze cu nepăsare. Poate nu se uneau cu Brinsmead în acea lucrare, dar cel puțin se dădeau la o parte din drum, astfel ca Dumnezeu să lucreze nestingherit cu poporul Său, pregătind Nunta Mielului.

De ce a ales Vocea să intervină în acest moment dramatic al istoriei bisericii?

Câteva motive sunt evidente, și am să le enumăr pe scurt aici. Poate mai sunt și altele, pe care o să le aflăm în viitorul nu prea îndepărtat.

În acea perioadă, vrăjmașul așezat pe tronul lui Hristos, deghizat în Hristos, juca o carte mortală cu rămășița. Momeala cu frăția evanghelică se dovedise eficientă, iar conducerea bisericii se pregătea să schimbe structural doctrina Sanctuarului, ca să dispară o dată pentru totdeauna ideea unei curățiri speciale în marea Zi a ispășirii.

Pasul acesta se dovedea sinucigaș, deoarece scotea definitiv din joc biserica, în rolul și scopul ei stabilit prin certificatul de naștere. Ar fi fost la fel de fatal ca și intenția delegaților de la sesiunea CG din 1888, când au

încercat de câteva ori să voteze sistarea oricărei discuții despre solia trimisă prin Jones și Waggoner. Doar opoziția categorică a sorei White a împiedicat votul acela sinucigaș.

La fel și acum. Trebuia trimis un mesager care să vorbească împotriva noului altar, cineva care să fie dispus și capabil să răstoarne altarul și să taie parul sfânt al Astartei noastre moderne. Altfel, denomi-națiunea se muta legal, prin statut, la tronul din Sfânta, unde Satana juca rolul vieții lui, ovaționat prelung de întreaga suflare creștină. Sala aceea vibra de putere și lumină, în timp ce actorul din rolul principal asigura audiența că vestea bună este doar îndreptățire, că nu este nevoie de nicio vindecare sau curățire adițională, aceasta fiind anatema.

Robert Brinsmead era candidatul ideal, deoarece el dăduse atenția cuvenită soliei 1888, puținele scrieri ale lui Waggoner și Jones fiind piatra de căpătâi a teologiei lui despre sanctuar și curățirea din Ziua Ispășirii. Într-un moment de criză majoră, Dumnezeu avea un om care iubea solia foarte prețioasă prin care mireasa lui Hristos era chemată la Nuntă. Era cineva aici dispus să vindece rana profundă a inimii lui Hristos, să simtă cu El agonia alungării din 1888, să simpatizeze cu Duhul Sfânt batjocorit la scenă deschisă la Minneapolis, și mereu de atunci încoace.

Brinsmead nu făcuse decât să se plece cu seriozitate asupra luminii pe care Dumnezeu o păstrase aprinsă cu dificultăți infinite în toți acei 120 de ani, de când se aprinsese ea, în 1844. El doar recupera din molozul erorilor mărgăritarele prețioase ale neprihănirii lui Hristos, așezându-le în cadrul original al Sanctuarului adventist. Este tot ceea ce era necesar, astfel ca Vocea să declare fără echivoc: „Acest tânăr este vasul Meu ales.”

Sigur, mai erau în biserică 7000 care nu-și plecaseră genunchiul în fața lui Baal, unii chiar printre conducătorii de la vârful lucrării. Dar ei nu erau pregătiți să-și riște prețioasa piele alăturându-se lui Brinsmead pe Carmel. Preferau să stea ascunși prin peșterile anonimului, așteptând limpezirea apelor și încetarea bătăliei.

Brinsmead nu avea nimic de pierdut. El făcea parte dintr-o categorie aparte, descrisă foarte corect de Inspirație: „Numai niște oameni zeloși, fermi, hotărâți și cu convingeri categorice vor vedea lucrarea aceasta în importanța ei vitală, și vor pune în mărturia lor așa tărie și hotărâre, încât vor dărâma barierele Satanei” (The EGW 1888 Materials, 1648).

Brinsmead a dus bătăliile Domnului sub povara umilitoare a excluderii din biserică, fără nici cel mai vag gest de simpatie din partea corpului pastoral, timp de peste un deceniu. A înfruntat fără să tremure cea mai formidabilă mașinărie academică și clericală ridicată vreodată împotriva cuiva, în toată istoria bisericii rămășiței. Jones și Waggoner nu au lucrat sub această presiune, deoarece au avut constant și fără ezitări sprijinul total al sorei White, o voce împotriva căreia nimeni nu îndrăzne să sufle, oficial și deschis. A fost, în cele mai mici detalii, în pielea profetului Domnului trimis la Ieroboam, singur în fața mâniei imperiale și clericale a națiunii. Și-a rostit profeția, iar altarul respectiv a crăpat.

Din păcate, Brinsmead a repetat greșeala fatală a aceluși profet, și a sfârșit exact ca și el, înghițit de vrăjmașul care dă târcoale ca un leu.

Deși s-a prăbușit, Brinsmead a avut un succes remarcabil în misiunea încredințată lui. Planurile prin care denomi-națiunea era împinsă către tronul părăsit de Hristos au fost pentru moment blocate. Conducătorii bisericii și-au dat seama în ce fundătură este împinsă biserica prin teologia savanților ei, în frunte cu Ford, și au făcut pasul înapoi. Sigur, nu din convingere, dar totuși l-au făcut. CG s-a delimitat oficial de teologia lui Ford, și a păstrat doctrina Sanctuarului în constituția adventistă.

Da, formal, fără tragere de inimă sau entuziasm, dar totuși au păstrat-o, salvând denomi-națiunea de la sinucidere doctrinală. Așa ruinată și

prăpădită de foc, temelia Sanctuarului adventist a rămas la locul ei, temelie pe care generația prezentă poate ridica altarul Domnului, Cortul Întâlnirii, Casa lui Dumnezeu, dacă este dispusă să învețe lecțiile istoriei.

Solia 1888 are un merit pe care puțini oameni din acest popor l-au perceput corect. Ea urmărește să ne atragă privirile de la scopul egoist al interesului pentru mântuirea proprie, către scopul esențial al ridicării Casei lui Dumnezeu, Tabernacolul lui Hristos, încă neterminat, încă în ruine, încă fără „tavan.”

Cortul întrupării a început cu Hristos, este adevărat, dar nu s-a încheiat cu Hristos. Dumnezeu „dorește să facă din biserică Sa întruparea continuă a lui Hristos” (The EGW 1888 Materials, 1708), și doar atunci când această întrupare se va încheia, se poate spune că Sanctuarul, Tabernacolul, a fost restaurat, curățit, adus la starea lui inițială. Așezați tulburarea Domnului din Hagai în legătură cu solia 1888, și bucurați-vă de lumina îngerului a cărui slavă va umple tot pământul:

„Poporul acesta zice: ‘N-a venit încă vremea pentru zidirea din nou a Casei Domnului!’ De aceea Cuvântul Domnului le-a vorbit prin prorocul Hagai astfel: ‘Dar pentru voi a venit oare vremea să locuiți în case căptușite cu tavan, când Casa aceasta este dărâmată?’ Așa vorbește acum Domnul oștirilor: ‘Uitați-vă cu băgare de seamă la căile voastre! Sămănați mult, și strângeți puțin, mâncați, și tot nu vă săturați, beți, și tot nu vă potoliți setea, vă îmbrăcați, și tot nu vă este cald; și cine câștigă o simbrie, o pune într-o pungă spartă!’ Așa vorbește Domnul oștirilor: ‘Uitați-vă cu băgare de seamă la căile voastre! Suiți-vă pe munte, aduceți lemne, și zidiți Casa! Eu Mă voi bucura de lucrul acesta, și voi fi proslăvit, zice Domnul... Am lovit tot lucrul mânilor voastre. Și cu toate acestea, tot nu v-ați întors la Mine, zice Domnul... Uitați-vă cu băgare de seamă... din ziua când a fost întemeiat Templul Domnului, uitați-vă cu băgare de seamă la ele. Mai era sămânță în grânare? Nici via, nici smochinul, nici rodiul, și nici măslinul, n-au mai adus nimic. Dar din ziua aceasta, Îmi voi da binecuvântarea Mea’” (Hagai 1:2-8; 2:17-19).

Este timpul să încetăm ciorovăiala infantilă despre cum suntem mântuiți, și dacă este nevoie de fapte sau doar de credință, și care sunt condițiile de intrat în cer, și cum ne-am putea strecura prin porțile de mărgăritar cu realizări minimale, și dacă vestea bună este doar îndreptățire sau nu, și dacă... la infinit, preocupați de scumpa noastră piele, de „casele” noastre cu tavan din lemn de nuc.

Este timpul să ne întoarcem la „casa” Domnului, ruinată și părăsită, la locul unde omul și Dumnezeu se unesc, la Cortul Întâlnirii dintre uman și divin, pentru consumarea Nunții. Avem onoarea și fericirea să venim din dragoste, motivați de interesul cauzei lui Dumnezeu în marea controversă. Doar așa cerul își va da binecuvântarea, în Ploaia Târzie.

Dacă nu înțelegem acest destin înalt așezat în fața noastră, vom veni totuși curând la Cortul Întâlnirii, dar nu pentru Nuntă, ci aduși acolo prin amăgire, atrași de cele trei duhuri necurate, spre a ne împotrivi scopului etern al lui Dumnezeu.

Vocea a vorbit, și este cazul să-I acordăm întreaga noastră atenție.